POEME DE DRAGOSTE

poezie [ ]
Grădinarul (26, 27)

- -

de Rabindranath Tagore [RABINDRANATH_TAGORE]

2002-09-29 | | Înscris în bibliotecă de om

– Ce-mi dai cu toată voia-ţi, primesc. Mai mult, nimic nu-ţi cer.
– Da, da, eşti mulţumitul cerşetor. Te ştiu. Vrei tot ce am să-ţi dau.

– De aş putea avea această floare rătăcită, aş strânge-o la piept cu foc nestins.
– Dar dacă ar avea spini?
– I-aş îndura.
– Da, da, eşti mulţumitul cerşetor. Te ştiu. Vrei tot ce am să-ţi dau.

– O singură privire a ochilor tăi drăgăstoşi mi-ar ferici viaţa pentr-o întreagă veşnicie.
– Dar dacă fi-va crudă privirea mea?
– I-aş păstra rana în adâncul nemăsurat al sufletului meu.
– Da, da, eşti mulţumitul cerşetor. Te ştiu. Vrei tot ce am să-ţi dau.

****

– Să crezi în dragoste, chiar dacă-i izvor nesecat de durere. Nu-ţi încătuşa nicicând viaţa inimii tale.
– Nu, nu, prietene al meu. Vorbele tale sunt întuneric şi nu le pot pricepe.

– Iubita mea, sufletul nu este făcut decât să trăiască între lacrimă şi cântec.
– Nu, nu, prietene al meu. Vorbele tale sunt întuneric şi nu le pot pricepe.

– Bucuria are viaţa scurtă ca picătura de rouă. Atunci când surâde, moare. Durerea este puternică şi de neînfrânt. Lasă fiorii dragostei să-şi trezească din nou lacrimile durerii în ochii tăi.
– Nu, nu, prietene al meu. Vorbele tale sunt întuneric şi nu le pot pricepe.

– Floarea de lotus voieşte mai bine să se răsfeţe o clipă doară în lucirea soarelui, ca apoi să moară, decât să trăiască veşnicia iernii într-un biet mugur.
– Nu, nu, prietene al meu. Vorbele tale sunt întuneric şi nu le pot pricepe.